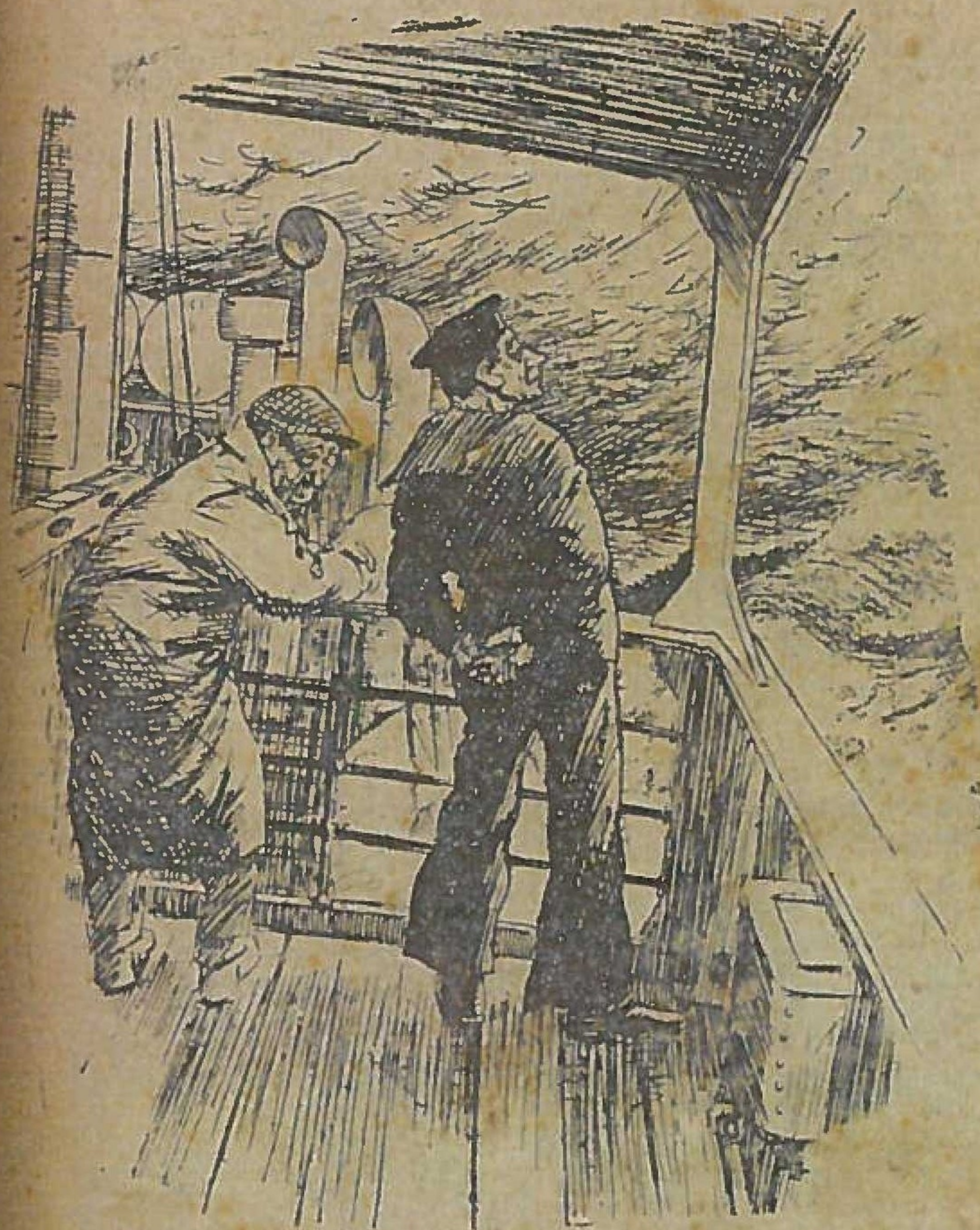

N° 31.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

NOG GRAPJES

door A. HANS.

Uitg. Gebroeders HANS, Kontich. — Prijs 50 centiemen.

A. HANS.

NOG GRAPJES

Uitgave Gebroeders HANS, Kontich.

NOG GRAPJES.

Deze week geven wij weer eens een boekje met vroolijke plaatjes en grapjes. Dat is goed voor feestjes, naamdagen, op wandelingen, enz.

't Is zoo.

Jan. — Hoe ver kan een hond in een bosch loopen ?

Piet. — Wat een dwaze vraag. Zoo ver als hij wil.

Jan. — Neen, alleen maar tot in het midden, want dan loopt hij uit 't bosch.

Hij wist het.

Gast (in een spijskuis). — Die biefstuk is klein.

Bediende. — Ge zult er toch lang aan eten, mijnheer.

Toch in iets vlug.

— Uw bediende is in alles langzaam, zei een bezoeker tot een koopman.

— In alles langzaam, o, neen, mijnheer. Hij wordt altijd heel vlug moe.

Een Troost.

Vriendelijke man. — Schrei maar niet vriendje. Zoek uw geldstuk, en kijk, hier is een lucifer om voort te zoeken, als het straks donker is. Houd maar moed.

Bedelaarslist.

— Neem me niet kwalijk, mevrouw; heeft u niet uw beurs verloren?

— Wacht even. Neen, ik heb ze nog in mijn zak.

— Zooveel te beter; dan kan u me een kleinigheid geven.

Zijn wraak.

Naast de beenhouwer Joos woonde de rentenier Maas. De kat van den rentenier roofde nog al dikwijls een stuk vleesch uit den beenhouwerswinkel. Eindelijk begon dat Joos te vervelen. Hij legde een stuk spek klaar, met vergif in. Arme poes. Ze meende lekker te smullen. 's Morgens lag ze dood aan de achterdeur. Maas vond haar. « Dat heeft Joos gedaan », zei hij. « Ik zal hem krijgen ».

Er waren juist veel klanten in den beenhouwerswinkel. Het was de dag, waarop Joos vooral worst verkocht. Maas stapte binnen met de doode poes en legde ze op het kapblok.

— Mijnheer de beenhouwer, zei hij, hier is weer een kat. Dat is vijf en dertig. Er liggen er nog vijftien klaar, maar die zal ik wel brengen, als ge meer tijd hebt.

En Maas ging vlug heen.

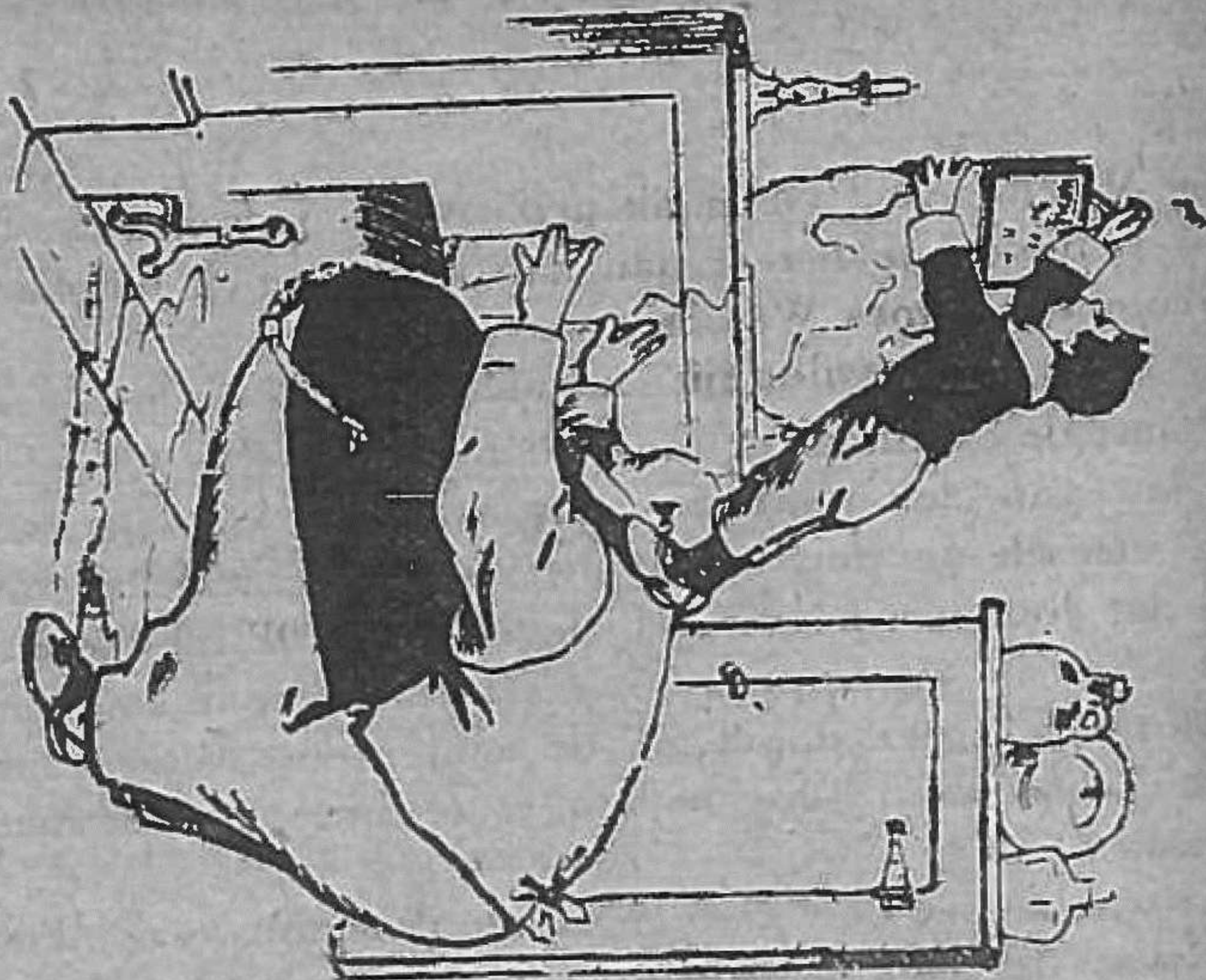
— Hij stopt kattenvleesch in de worst! riepen de klanten en ze liepen allen den winkel uit.

Niet verlegen.

Reiziger (ademloos van de statie naar het hotel terugkeerend). — Nu moet ik nog weer terug komen om...

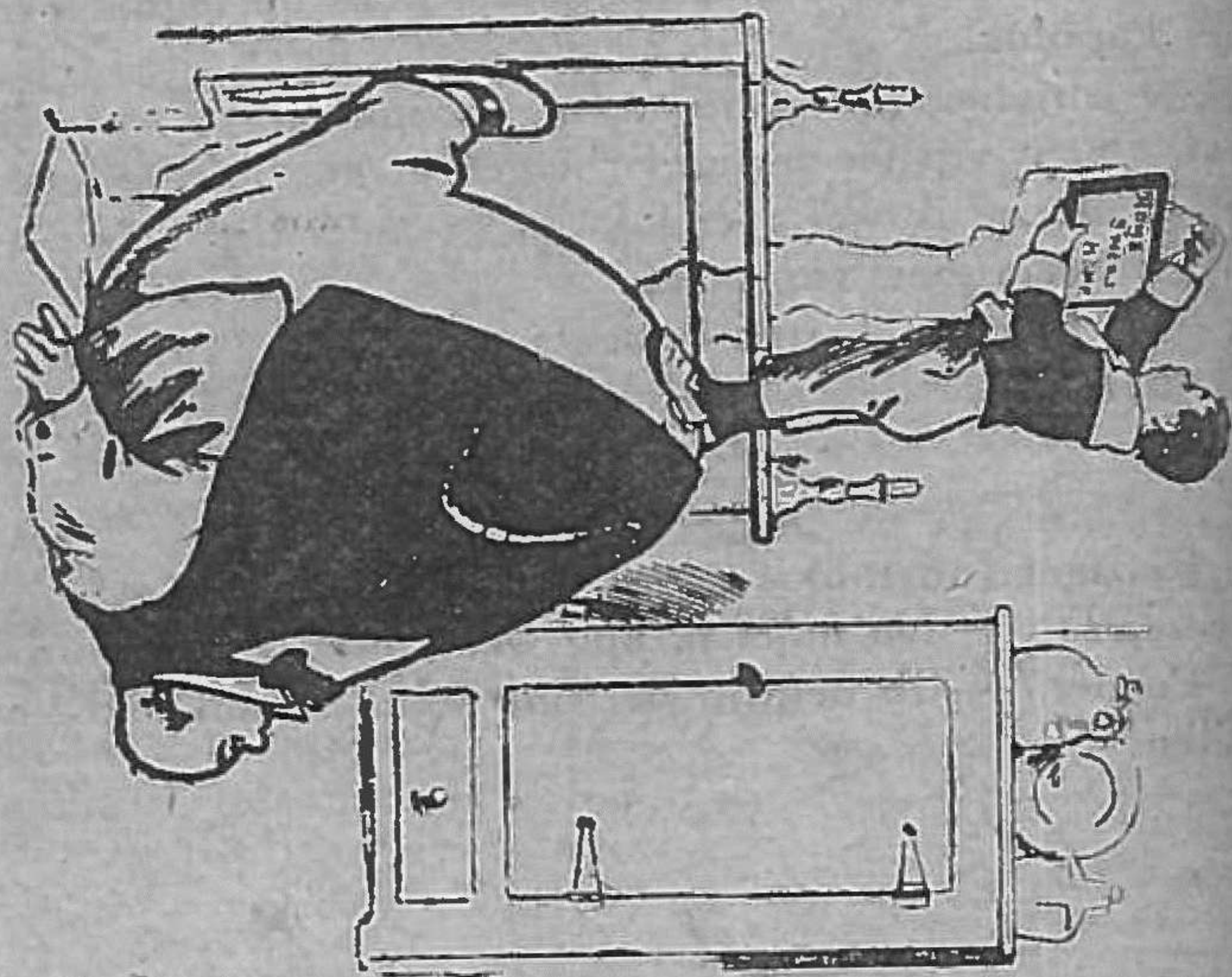
Portier. — Ik begrijp het, gij hebt 't drinkgeld vergeten.

— Ik kan er niet bij, vader.

Vader wist raad.

— O, nu wel, vader!

De Fransche Revolutie.

Mijnheer James Watson woonde in een voorstad van New-York. Juist wilde hij naar den trein gaan, om naar de stad te rijden, waar zijn kantoor was, toen een handelsreiziger in boeken, binnen trad.

— Ik koop geen boeken, zei mijnheer Watson.

— Kom, mijnheer, zoo'n verstandig man als gij, zou geen boeken koopen! Gij niet lezen!

— Jawel, jawel, we lezen, maar mijn vrouw zorgt voor de boeken.

— Hier heb ik « De Fransche Revolutie ». Een prachtig werk. Elk ontwikkeld mensch koopt het. Het kost maar twee dollar!

Watson begreep wel, dat hij van den reiziger niet af zou geraken en kocht « De Fransche Revolutie »... En dan liep hij met het boek onder den arm naar den trein, want het was hoog tijd.

— De Fransche revolutie, de Fransche revolutie, bromde hij. 't Is meer dan honderd jaar geleden! Wat kan mij die Fransche revolutie schelen! En ik geef er twee dollar voor! Had ik den kerel buiten gestoken met zijn Fransche revolutie. En den heelen dag spookte hem die revolutie door 't hoofd.

De handelsreiziger was ook nijdig, omdat mijnheer Watson niet zeer vriendelijk geweest was. « Ha », dacht hij, « zijn vrouw zorgt voor de boeken. Zij was er niet bij, toen Watson de Fransche revolutie kocht. Ik ga hem een kool stoven ». Hij liep een straatje rond en

belde weer aan 't huis, nu om mevrouw te spreken. En door danig zagen verkocht hij haar ook een Fransche revolutie voor twee dollar.

Toen mijnheer Watson 's avonds van New-York kwam, liet mevrouw Watson hem het boek zien.

— Ik wil het niet zien, zei mijnheer Watson met een vreeselijken snauw.

— Maar, man ! riep zijn vrouw.

— Die schurk van een handelsreiziger heeft mij vanochtend hetzelfde boek verkocht. Nu hebben we twee exemplaren van hetzelfde boek, twee exemplaren van « De Fransche Revolutie » en...

— Maar man, we kunnen...

— Neen, we kunnen niets, viel mijnheer Watson in de rede. De man is al met den trein weg. Ha, ik zou hem kunnen wurgen, hem en heel zijn revolutie...

— Maar daar loopt hij nog, zegt mevrouw Watson, uit het raam wijzend naar de gestalte van den handelsreiziger, die op weg was naar de statie.

— 't is te laat om hem in te halen, ik ben niet gekleed. Ik heb al mijn pantoffels aan, en toch....

Juist op dat oogenblik reed mijnheer Stevens, een buurman van mijnheer Watson, voorbij, en deze hield stil, toen mijnheer Watson zoo geweldig tegen de ruiten tikte, dat het paard bijna op hol sloeg.

— Ei, Stevens, schreeuwde Watson, zoudt ge niet even door willen rijden naar de statie, en dien handels-

reiziger aan den praat houden tot ik kom ? Rap, tracht hem nog in te halen !

— Best, zei mijnheer Stevens, lei de zweep over het paard, en voort ging het.

Mijnheer Stevens bereikte den trein, juist toen deze op het punt stond te vertrekken.

— Handelsreiziger ! gilde hij, toen de man in den trein wilde stappen, handelsreiziger, wacht even ! Mijnheer Watson wil u spreken !

— Watson ! Moet Watson mij spreken ? herhaalde de handelsreiziger, blijkbaar niet goed begrijpend. O, ik weet al wat hij wil ! Hij wil een boek van mij kopen; maar ik kan er mijn trein niet voor missen !

— O, als dat alles is, dan zal ik het wel voor hem betalen en meenemen. Hoeveel is het ?

— Twee dollar voor « De Fransche Revolutie », zei de handelsreiziger, terwijl hij het geld aannam en het boek door het raampje van den wagon overhandigde.

Juist op dat oogenblik kwam mijnheer Watson buiten adem aansnellen, en tot zijn spijt zag hij den trein wegstoomen.

— Maar ik heb het toch voor u, troostte Stevens; ik kon het juist nog aannemen.

— Wat ? schreeuwde Watson.

— Wel, « De Fransche Revolutie »...

— Loop naar de maan ! kermde Watson, en deinsde zoover achteruit dat hij bijna onder een aankomenden trein terecht kwam.

Het Bewijs.

Een dienstmeisje komt om een post vragen.

Mevrouw. — Mijn dienstbode moet zeer zuinig en spaarzaam zijn.

Dienstmeisje. — O, dat ben ik, mevrouw. Daarom werd ik door mijn vroegere meesteres weg gestuurd, want, om mijn kleeren te sparen, droeg ik de hare.

Haar kennis van scheepvaart.

— Ze hebben hun anker laten vallen, merkte een stuurman op, door een kijker naar het jacht van zijn vrienden ziende.

— Dat is hun eigen schuld, antwoordde een dame, die voor het eerst 'n zeetochtje mede maakte, ik heb van ochtend al gezien, dat het half over boord lag.

Ver gedreven kunstliefde.

A. — Ge komt aan huis bij de Van Dam's, niet waar? Kunstvrienden zijn het daar, niet waar?

B. — Dat zou ik denken... Kunstboter zelfs bij het eten.

Hij zag niet goed.

Een heer zat in de tram en trok zulke felle rookwolken uit zijn sigaar, dat het er niet uit te houden was.

— Mijnheer, zei de ontvanger, hier wordt niet gerookt.

— Dan ziet gij niet goed, vriend, zei de heer.

Ge moet maar kunnen.

Burgemeester. — Wel, gij onbeleefde Jan, gij neemt voor mij den hoed niet af.

Jan. — Burgemeester, ik zal het doen, als gij zoo lang dit varken vasthoudt.

Stille wenk.

Onderofficier (een soldaat een worst ziende uitpakken). — Zeg eens, Bommel, hoe weten uw ouders, dat het vandaag juist mijn naamdag is?...

Al te haastig.

Dolf staat te schreien bij de rivier. Een hoed drijft in 't water. Een politieagent komt nader en vraagt, wat er aan scheelt.

— O, mijn broer... mijn broer, snikt Dolf.

De agent luistert al niet meer, maar springt in de rivier en duikt. Hij komt weer boven en roept :

— Ik vind uw broer niet... waar is hij gevallen ?

— Maar hij ligt niet in 't water, antwoordt Dolf.

De agent kruipt aan den kant.

— Hij ligt niet in 't water, herhaalt hij. Waar is uw broer ?

— Weggelopen ! Ik wou zeggen, dat hij mijn hoed in 't water gegoooid heeft, maar ik had geen tijd meer. Gij sprong dadelijk van den wal.

Baas boven baas.

M. Snor is liefhebber van antiquiteiten en liet eens aan Peperkoek een oude tafel zien, die hij gekocht had.

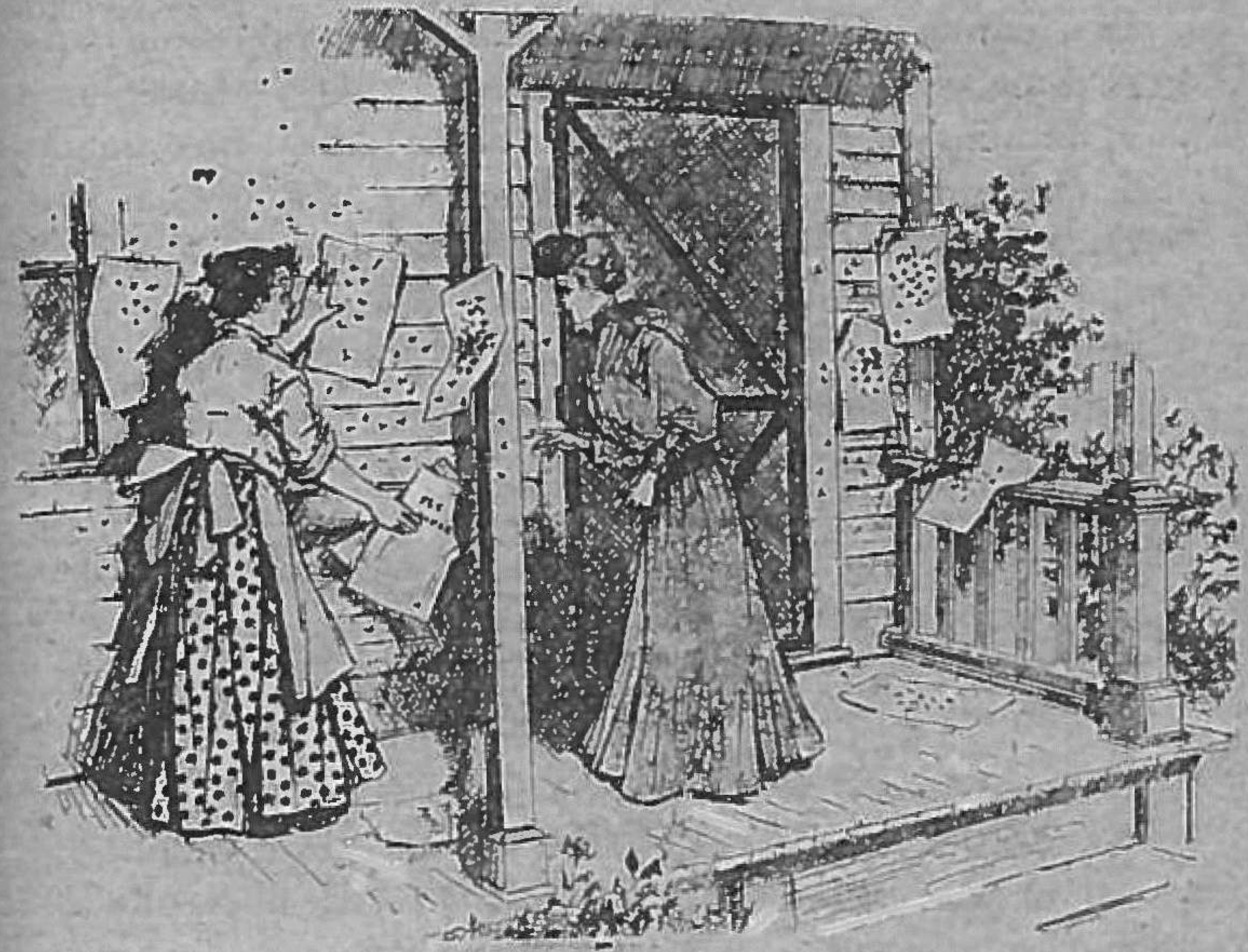
— Die tafel, zei onze vriend, is meer dan vijf honderd jaar oud.

— Wat is dat ! riep Peperkoek, ik ken een tafel, die meer dan drie duizend jaar oud is, en die is nog zoo goed als nieuw.

— Hoe is dat mogelijk ! zei M. Snor; dat moet een stuk zijn dat Mozes meê uit Egypte gebracht heeft ?

— Neen, zei Peperkoek, dat is de tafel van vermenigvuldiging.

't Is waar.

Mevrouw. — Maar Marie, nu plakt ge de vliegen van gers aan den buitenmuur.

Marie. — Er zijn buiten meer vliegen dan binnen mevrouw.

Ongelukkig.

— Daar slaat het zes uur, zegt Springbeen. Als ze me niet gauw komen wakker maken, ga ik den trein van 6,40 missen !

De Kinderen.

Een dame in Amerika met zeven kinderen, kon maar geen huis vinden. 't Is daar als hier : wij verhuren niet aan families met kinderen. De dame wilde niet liegen, maar besloot een list te gebruiken. Ze bracht haar kinderen naar het kerkhof en zei « wandel hier wat, tot ik terug keer ». Dan ging ze weer op een leeg kwartier af. « Hebt ge kinderen ? » vroeg de eigenares. « Zes, maar ze zijn op het kerkhof ». — « Arme moeder », zoo bekloug de eigenares haar. Ze verhuurde het huis. Als de akte geteekend was, vertelde de dame, hoe alles ineen zat. De huiseigenares was woedend, maar kon niets doen. Er was geen bedrog gepleegd.

Zoo hielp het niet.

De kleine Peer Wante kwam thuis met een blauw oog.

— Peerke, wat is er gebeurd ? vroeg zijn moeder.

— O, die leelijke Broos Kinkels... hij heeft me een blauw oog geslagen, maar ik zal hem ook wel krijgen !

— Neen, neen, geen wraak, hernam de moeder. Ge moet met alle jongens in vrede leven. Ge zult kwaad met goed vergelden. Hier, breng aan Broos Kinkels dit stuk appeltaart, en vraag om goede vrienden te zijn.

Peerke scheen dit voorstel toch veiliger te vinden dan wraak te nemen. Hij vertrok met de appeltaart, maar een kwartier later keerde hij terug met het tweede oog in blauwe kleur. En zijn neus bloedde daarbij...

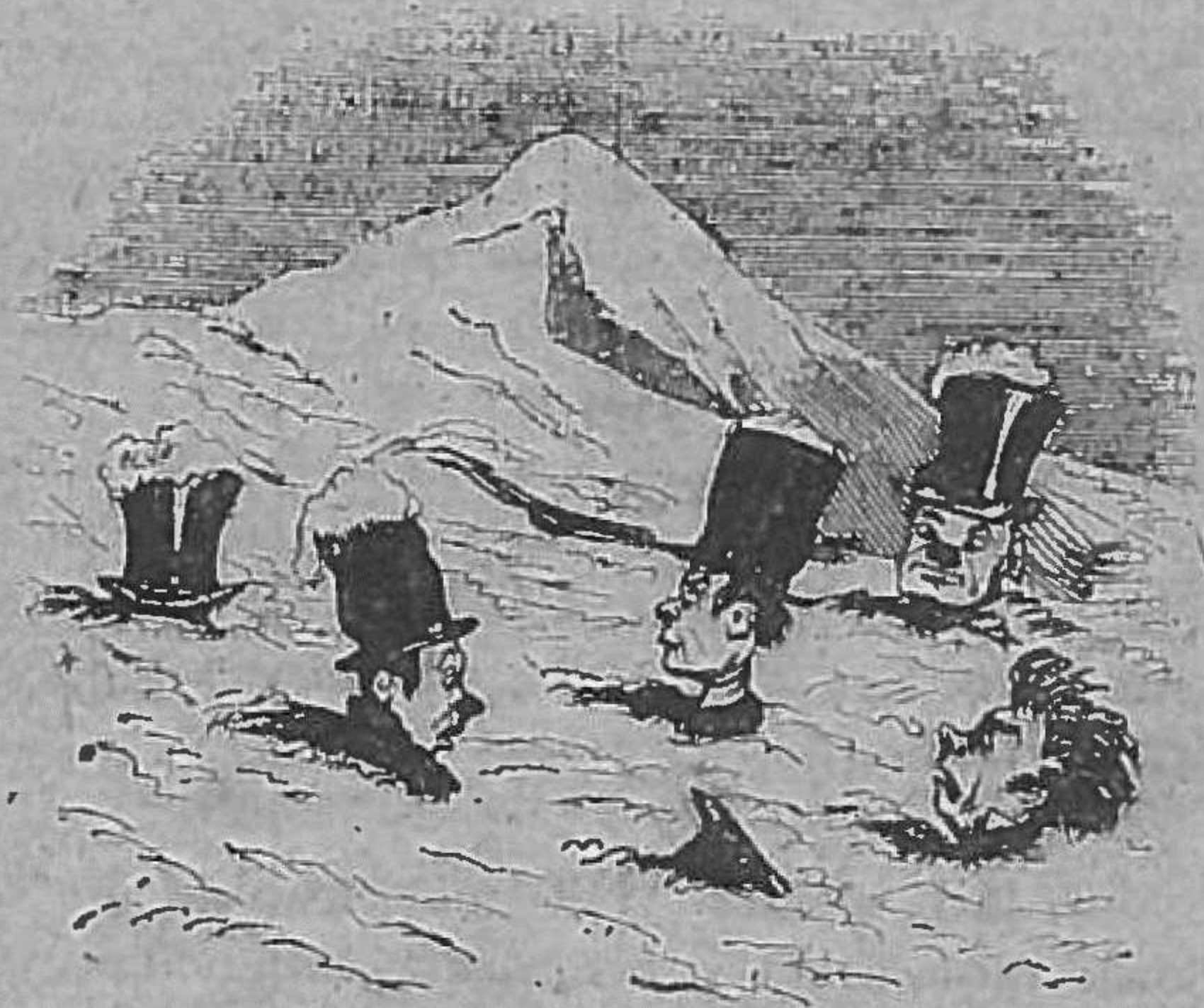
— Peerke, wat is het nu ? vroeg moeder.

— O, Broos at eerst die appeltaart op, sloeg me dan weer en zei :

— Vooruit naar huis en haal wat anders, dat me goed smaakt !

* * *

Aan den Sint-Gothard.

Nu rijdt men door den Sint-Gothardberg in een slaapwagen of in den spijswagen.

Wat de reizigers er in vroegeren tijd konden onder vinden, leert ons dit oud plaatje. Ze werden soms door de sneeuw verrast.

Wat hij dacht.

Jantje ziet kippen, die op het grasveld van vaders tuin eten zoeken en roept :

— O, vader, kijk eens, buurmans hennen vegen hun voeten aan ons gras af.

Zoo niet bedoeld.

Winkel. — Waar is uw hond toch. Ik zie hem niet meer bij u.

Pommel. — Gedood bij een spoorwegongeluk. Ik werd gered, maar mijn hond niet.

Winkel. — Vreeselijk ! Hoe jammer !

Naïef.

Mevrouw. — Maar Jansje, waarom hangt die emmer aan de gasbuis.

Jansje. — Ge hebt gezegd, dat er een lek in de buis is. En nu wil ik het gas op vangen, want anders zou het 't tapijt bevleken.

Hij meende het niet kwaad.

Klaas moest met zijn ezelskar een heuvel op. Het ging niet. De vracht was zwaar. De ezel spande zich in, deed zijn best, maar bleef toch steken.

Klaas zuchtte. Maar daar kwam een wandelaar.

— Mijnheer, zei Klaas, wilt gij eens wat duwen aan de kar. Help me, de weg is steil en de vracht te zwaar voor één ezel.

Meester boven meester.

Jan. — Begrijp eens, mijn oom is zoo dik, dat hij in geen twintig jaar zijn voeten heeft gezien.

Willem. — Dat is nog niets, mijn tante is zoo klein, dat zij op een stoel moet gaan staan om haar hoed op te zetten.

Hendrik. — Dat is wat ! Ik heb een neef, die zoo lang is, dat hij, als hij op 1 Januari natte voeten krijgt, eerst den 31^{en} December verkouden in het hoofd wordt.

De ezels.

Een man had zeven ezels, die hij op zekeren dag wilde verkoopen. Eer hij ter markt ging, dreef hij ze samen en zei voldaan : « Zeven ezels heb ik ». Daarna zadelde hij een der ezels, ging er op zitten en reed ter markt. Op de markt gekomen, zei de man, alvorens hij afsteeg : « Ik zal toch nog even tellen, of alle zeven ezels er zijn ». Hij telde om zich heen, en hij telde een, twee, drie, vier, vijf, zes...

De man schrok en zei : « Ik heb me zeker vergist, want ik had toch zeven ezels. Ik zal nog een keer tellen ». En weer kon hij 't niet verder dan tot zes brengen. De man besloot : « Ik zal naar huis terugkeeren en mijn vrouw laten tellen ».

Hij keerde om en reed terug. Hij dreef weer de zes ezels voor zich uit. Des avonds kwam hij thuis en riep zijn vrouw.

« Vrouw », zei hij, « tel gauw de ezels. Ik tel er maar

zes, en vanmorgen had ik er nog zeven, en toch heb ik er geen verloren en geen verkocht ».

De vrouw lachte en zei : « Ge vergist u. Om u heen staan zes ezels, gij zelf zit op den zevenden, en op den zevenden zit de achtste. Gij hebt er dus geen verloren, maar er zelfs een bij gewonnen. En kom er nu maar af ».

Het rook naar gas.

Mevrouw (tot haar nieuwe meid, pas van 't land gekomen). — Siska, met het gas moet ge zóó omgaan. Ge draait het kraantje om, zóó... en dan strijkt ge een lucifer aan en houdt die boven het gas, begrepen ?

Nieuwe meid. — Ja, mevrouw; dat kan ik ook.

Mevrouw (den volgenden morgen). — Wat niekt 't overal vreeselijk naar gas. Waar kan dat vandaan komen ? We zullen stikken !

Nieuwe meid (fier). — Wat moet ik nu doen, mevrouw ? Ik heb de bedden opgemaakt, geveegd, stof afgenomen en vast al de kraantjes opengezet voor vanavond.

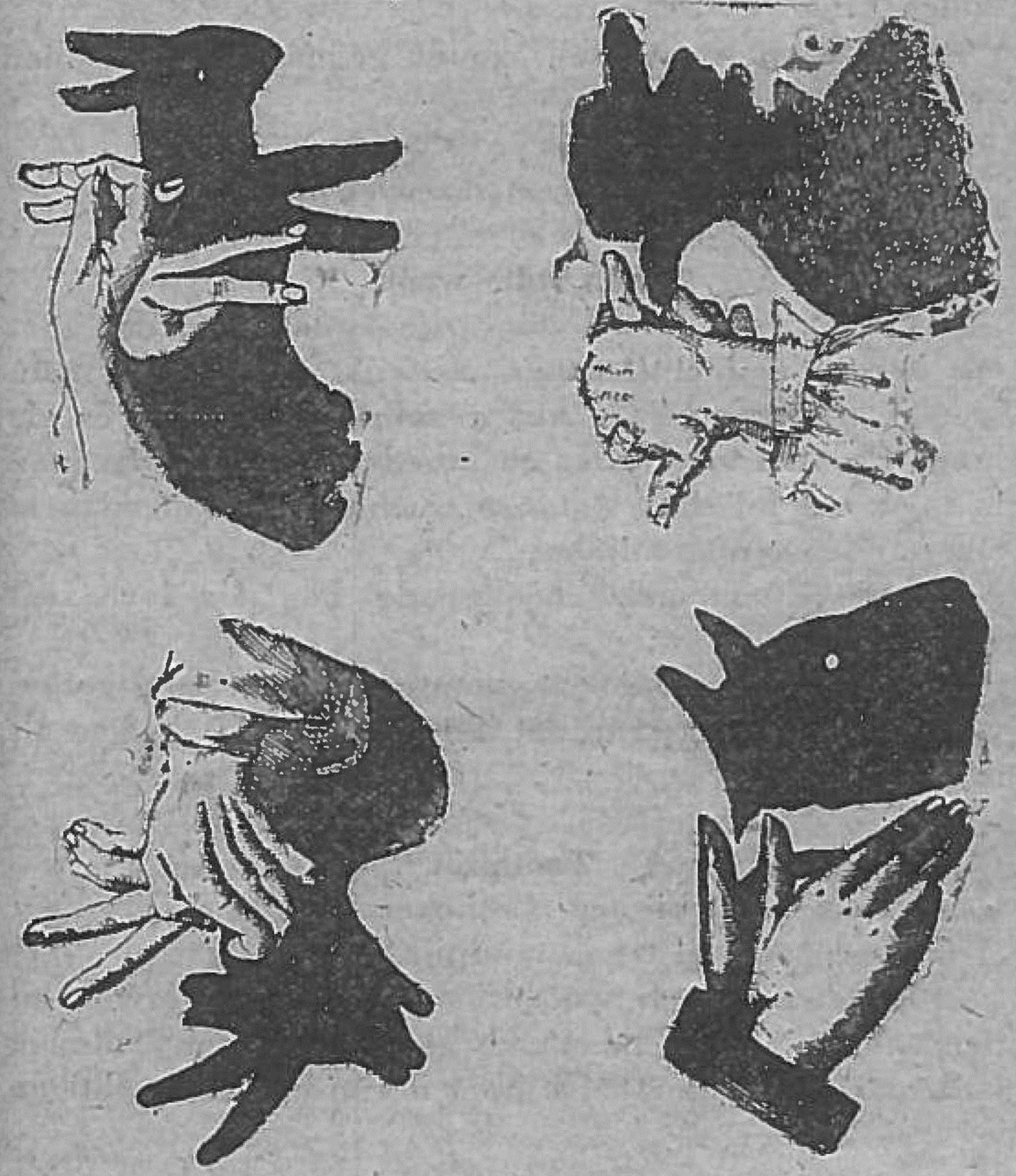
Dierenbescherming.

Koetsier. — Juffrouw, wil ik uw valies maar boven op het rijtuig leggen ?

Juffrouw (lid der Vereeniging tot bescherming der dieren). — Och, neen, 't dier heeft toch al zooveel te trekken, ik zal het maar zoolang op mijn schoot houden.

Schaduwbeelden.

Kunt gij die figuren ook op den muur maken, 's avonds als de lamp brandt ?

Het goede Middel.

Wardje Eeleman zat te Brugge in een herberg en was slecht gezind over het klein glas, want hij betaalde toch vollen prijs.

— Bazinne, vraagt hij, zoudt ge gaarne meer bier verkoopen ?

— Ja, van eigen.

— Ewel, schenk grooter glazen en doe ze vol.

Een stille wenk.

Stantje Lievens werd door zijn vader gezonden met een hesp naar hun eigenaar, een rijk, maar gienig man.

Zoo, als Stantje nu zijn mandeke afgegeven en de complimenten van vader en moeder fatsoenlijk gedaan had, en dat hij daar stond te wachten met zijn klak in zijn handen, vroeg mijnheer :

— Hewel, manneke, heeft vader nog iets doen zeggen ?

— 't Doet, mijnheer, zei Stantje, hij heeft nog gezeid vooraleer ik weg kwam, dat ik moest beleefd danken als ik iets kreeg !...

Tandpijn.

Een boer komt bij een apotheker in de stad en vraagt of hij geen middel tegen tandpijn had.

— Wel zeker, antwoordt de apotheker terwijl hij den landbouwer eene flesch met geest van Salmiak onder den neus houdt. De boer neemt een te krachtigen

snuif en valt plotseling geheel bedwelmd op den grond. Nadat hij weer tot zich zelve is gekomen, vraagt de apotheker of hij nog pijn voelt.

— Neen, antwoordt met gramschap de akkerman, ik had geene tandpijn maar mijn vrouw die tehuis is.

Hij meende dat het hielp.

Klaas was in zijn jeugd schaapherder geweest en een school had hij nooit bezocht. Toen hij soldaat werd, kon hij het schrijfschrift niet lezen. Overigens was hij een beste makker en bij de andere kameraden gaarne gezien want hij wist op alles raad. Op zekeren dag ontving hij een brief van zijn moeder. Klaas kon den brief niet lezen, maar hij wilde toch zoo graag den inhoud er van weten, nochtans zonder dat iemand dien zou kennen.

Nu was goede raad duur. Doch Klaas vond hem spoedig. Hij verzocht een kameraad, hem den brief voor te lezen, en terwijl deze zulks hardop deed, hield Klaas hem de ooren dicht. Zoo heeft niemand, behalve Klaas, iets van den inhoud van den brief vernomen.

Bij manier van spreken.

Beenhouwer (tot zijn knecht).— Jan, een beetje vlug vandaag. Er is veel werk. Hak eens de beenen af van mijnheer Daters, kap het ruggestuk eens weg van mevrouw Flemen, snij de tong eens uit van juffrouw Klits, arrangeer de ribben eens van mijnheer Kalm.

Jan. — Ja, baas, zoo dadelijk. Alles kan niet ineens.

Ik ben al druk bezig de lever uit te halen van buurman Vlug, dan moet ik den kalfspoot nog doorzagen van dokter Blit, vervolgens de hersens uithalen van den ontvanger. Den kalfskop van den hotelhouder zal ik maar laten zitten tot vanavond.

De puntjes op de i's.

Reiziger. — Is er gisteren bij u veel sneeuw gevallen?

Vrouw. — Bij ons niet, ons land is maar 2 are groot, maar bij onzen burgemeester, die 300 are heeft, ligt veel sneeuw.

Goed geantwoord.

Een dame zamelt geld in voor de armen en steekt hare beurs uit tot een rijkaard.

— Ik heb niets, zegt deze.

— Neem er dan maar uit, mijnheer, want 't is voor zulken dat ik inzamel.

Onschuldige twijfel.

— Is er bezoek geweest, Marie?

— Ja, mevrouw, iemand in een automobiël.

— Een heer of een dame?

— Dat zou ik niet kunnen zeggen, mevrouw. De stem was van een dame, maar de kleeren van een heer.

In 't Museum.

Portier (op een plakkaat wijzend). — Het medene-

men van honden is ten strengste verboden! Hebt ge dat niet gelezen?

Bezoeker. — Ja, maar ik neem er ook geen mee, ik breng er immers een!

Hij had gelijk.

Rechter. — Ik heb uw gezicht nog gezien. Het is mij niet vreemd.

Gevangene. Wij waren samen schoolknapen.

Rechter. — Onzin!

Gevangene. — Ja zeker, gij lijkt ongeveer vijftig en ik ben ook zoo oud.

Een slimmerik.

Hotelbezoeker. — Nu, Jan, hoe bevalt het hier in uw nieuwe betrekking?

Bediende. — O, ik dank u, heel goed, mijnheer. Alleen zijn mijn collegas hier erg wantrouwig.

Hotelbezoeker. — Hoe zoo dat?

Bediende. — Wel, zij willen maar niet gelooven dat gij mij nooit drinkgeld geeft.

Een gezonde landstreek.

Dorpeling. — Of het hier gezond is? Ik geloof het wel: toen ik hier kwam, woog ik dertig kilos en thans weeg ik er honderd.

Vreemdeling. — En is dat lang geleden?

Dorpeling. — Neen, niet zoo erg lang. Wacht eens, ik ben nu 38 jaar, dus is het 29 jaar geleden.

Hij kon het niet juist zeggen.

Reiziger. — Wanneer komt de lokaaltrein aan ?

Beambte. — Die kan nu ieder uur aankomen.

Zou het helpen ?

— Pietje, waarom hebt gij uw kousen verkeerd aangedaan ?

— Omdat zij kapot zijn, moeder, langs den anderen kant !

Vacantierust.

— Aangename vakantie gehad ?

— O, heerlijk. Ik ben ergens geweest, waar geen muziekgezelschap was, dat drie keeren daags speelde; geen bedienden die op drinkgeld aasden; geen extra onkosten voor alle mogelijke dingen.

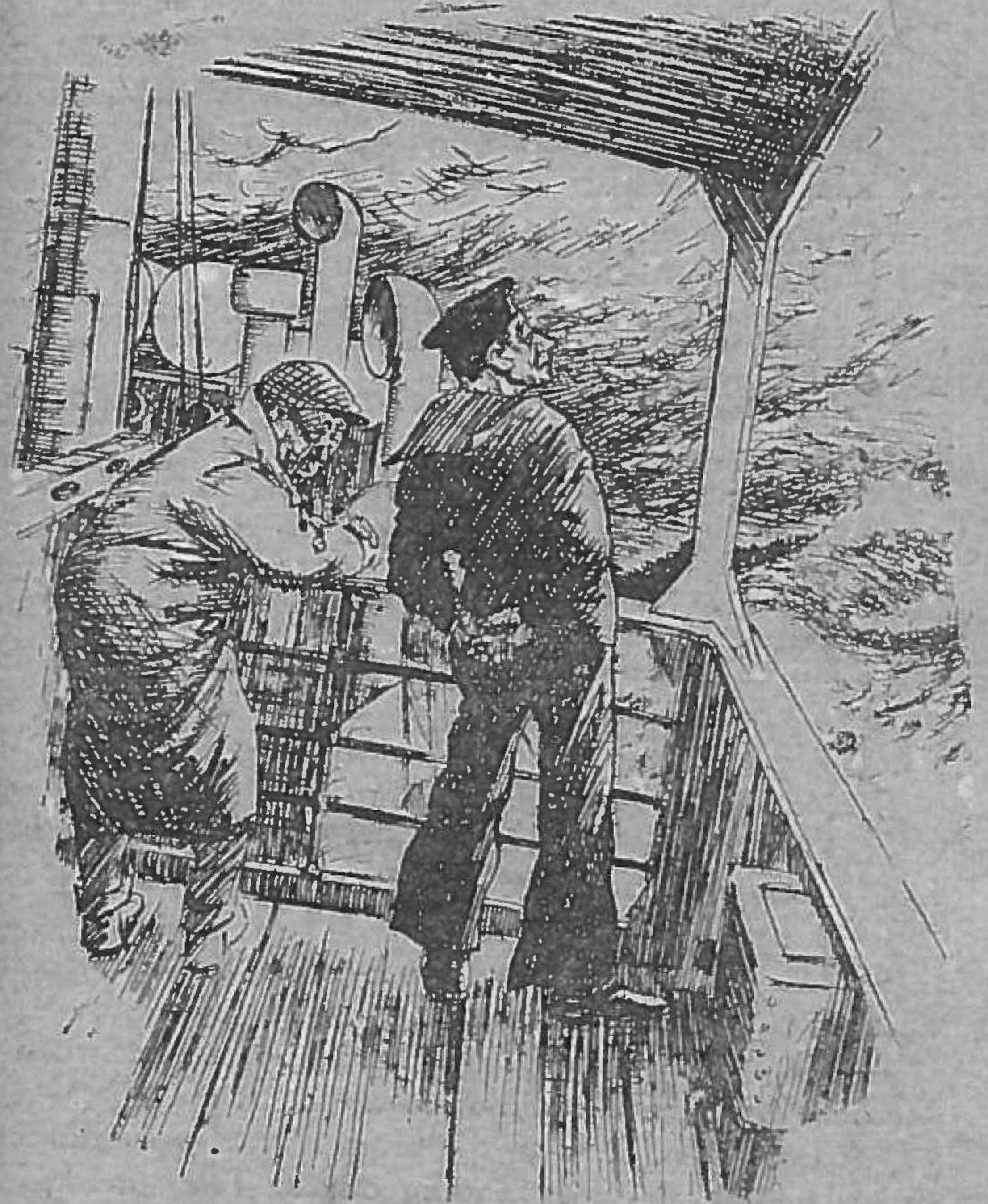
— Wat een uitgelezen oord ! Waar zijt gij dan toch geweest ?

— Thuis !

't Zou wel kunnen.

Heer (tot zijn knecht, die een fout begaan heeft). — Jan, ik geloof, dat gij oud wordt.

Jan. — Ik geloof het ook, mijnheer; mijn vader is ten minste ver in de tachtig geworden.

Matroos (tot zeezieken passagier). — Het zal beteren als we uit de golf van Biskaye zijn, mijnheer.

Passagier. — En... hoe... lang... duurt dat... nog ?

Matroos. — Als 't ons wat voorspoedig gaat, maar twee dagen, mijnheer !

Het Examen.

't Is al heel lang geleden, en 't was in West-Vlaanderen. De schoolmeester van Zonnegem was dood, en Pier trok naar de pastorie.

— Meneere de pastere, zei hij, de schoolmeester heeft den laatsten adem uitgeblazen.

— Ja, Pier, en 't is een groot verlies voor de gemeente.

— Bah, bah, zoo groot niet... ik weet iemand, die hem zeer wel zou vervangen.

— Een goeden schoolmeester is den dag van vandaag lastig om vinden, Pier. Maar als gij er een kent, 't zou mij veel hoofdbrekens gespaard zijn, zei de pastoor oolijk.

— Hij en is niet verre van u, meneere de pastere. En 'k ga maar rechtuit spreken... 'k Heb ik goesting om schoolmeester van Zonnegem te worden.

— Maar gij, Pier! Ha, ge laat me verschieten!

— En 't is toch zoo, en zonder op m'n eigen te boffen, 'k kenne goed mijn geleerdheid.

— 'k En spreke u niet tegen.

— En 'k heb handen als hamers en zou de slechtheid uit de jongens slaan...

— Maar, Pier, ge kunt gij geen schoolmeester worden. Ge hebt gij toch geen diploma....

— Bah, bah, met al die trunten van een diploma, 'k en heb ik dat niet noodig ook... Toe, toe, als ge wilt, ben ik schoolmeester zonder diploma. En ge moet

mij doen noemen. 'k Moet ik voor zeven jongens zorgen! Waarvooren altijd 't voordeel geven aan een vreemde van een andere parochie?

— 't Is waar... Luister, ge moet examen doen voor een diploma... maar ge moogt het bij mij doen. Ik ga u een vrage stellen en als ge die goed beantwoordt, zijt ge schoolmeester van Zonnegem.

— O, vraag maar op.

— Luister goed. Wie was er de vader van de jongens van Zebedeus?

— Jammaar, mijnheere de pastere, ge wilt mij pakken! Ge komt daar met een vrage, die zeven advokaten niet zoun kunnen vinden en ge zet mij daarvoor...

— Ha, 't is de wet, maar ik geef u vier en twintig uren tijd.

— Nu, als 't alzo is... Zeg ze nog een keer.

En de herder herhaalde de vrag en Pier trok naar huis.

— Vrouwe! riep hij, steek zeere de jongens in bedde en kruip er ook in, want 'k moete den heelen nacht studeeren. De paster heeft mij daar een vrage gesteld, die zeven advokaten niet zoun kunnen vinden...

— En dan gaat gij ze wel vinden, zeker! spotte Triene.

— Zwijg, zwijg en doe wat ik zegge, dat 't stille is in huis en ik kunne peinzen en studeeren.

Zoo Pier zette zich nevens de stove en... viel al gauw in slaap. Zijn vrouw moest hem wekken den anderen morgen. Pier wreef verbaasd zijn oogen uit.

— Ehwel, weet ge 't nu? vroeg Trien.

— Neen ik! Dat is ook geen doen, van zoo wat te vragen... 't is om mij te pakken, dat de pastere het doet.

— Wat is het dan?

— Als ik het niet vinde, ge zoudt het gij vinden zeker!

— Zeg het algelijk een keer. Met tweeën kunt ge alsan meer dan alleene.

En Pier zei het.

— O, gij spul! riep Triene. En moet ge daar zoo lange voor peinzen.

— Weet gij het dan?

— Maar jaa'k... en seffens. Allez, wie is er de vader van de jongens van onzen gebuur Sissen Boone?

De man dacht even na en riep:

— Sissen Boone van eigen!

— Ehwel, nu weet ge 't andere ook!

— Gevonden! juichte Pier en stormde de deur uit, recht naar de pastorie.

Hij trok de klinke haast over. De maante kwam verschrikt naar voor, vreezende dat het voor een haastige berechting was.

— Waar is meneere de pastere? hijgde Pier.

— Maar zijn dat nu manieren!

— Meneere de pastere, zeg ik!

De herder verscheen op al dat lawaai en keek fijnlachend naar Pier.

Deze bulderde, dat men het buiten wel hooren kon:

— Ha, meneere, ge peinsde van mij te kunnen pakken, hé.

— Weet ge 't antwoord?

— Allez, allez, 'k wist het op minder dan een kwartier. 't Is dat ik u gisteravond niet meer lastig wilde vallen, anders zou ik nog gekomen zijn.

— Goed, goed, en zeg mij nu, wie is er de vader van de jongens van Zebedeus!

— Ha, Sissen Boone van eigen!

Pier Looze is nooit schoolmeester van Zonnegem geworden. Neen, hij was niet geschikt voor zijn taak.

Begrijpelijk.

— Als mijn baas zijn woorden niet intrekt, zal ik uit zijn dienst gaan.

— Wat zei hij dan?

— Dat ik een anderen post moet zoeken.

In 't Vak.

Rechter. — Beklaagde, gij zegt, dat deze getuige u altijd kwaad deed. Hoe dan?

Beklaagde (die het beroep van bedelaar uitoefent).

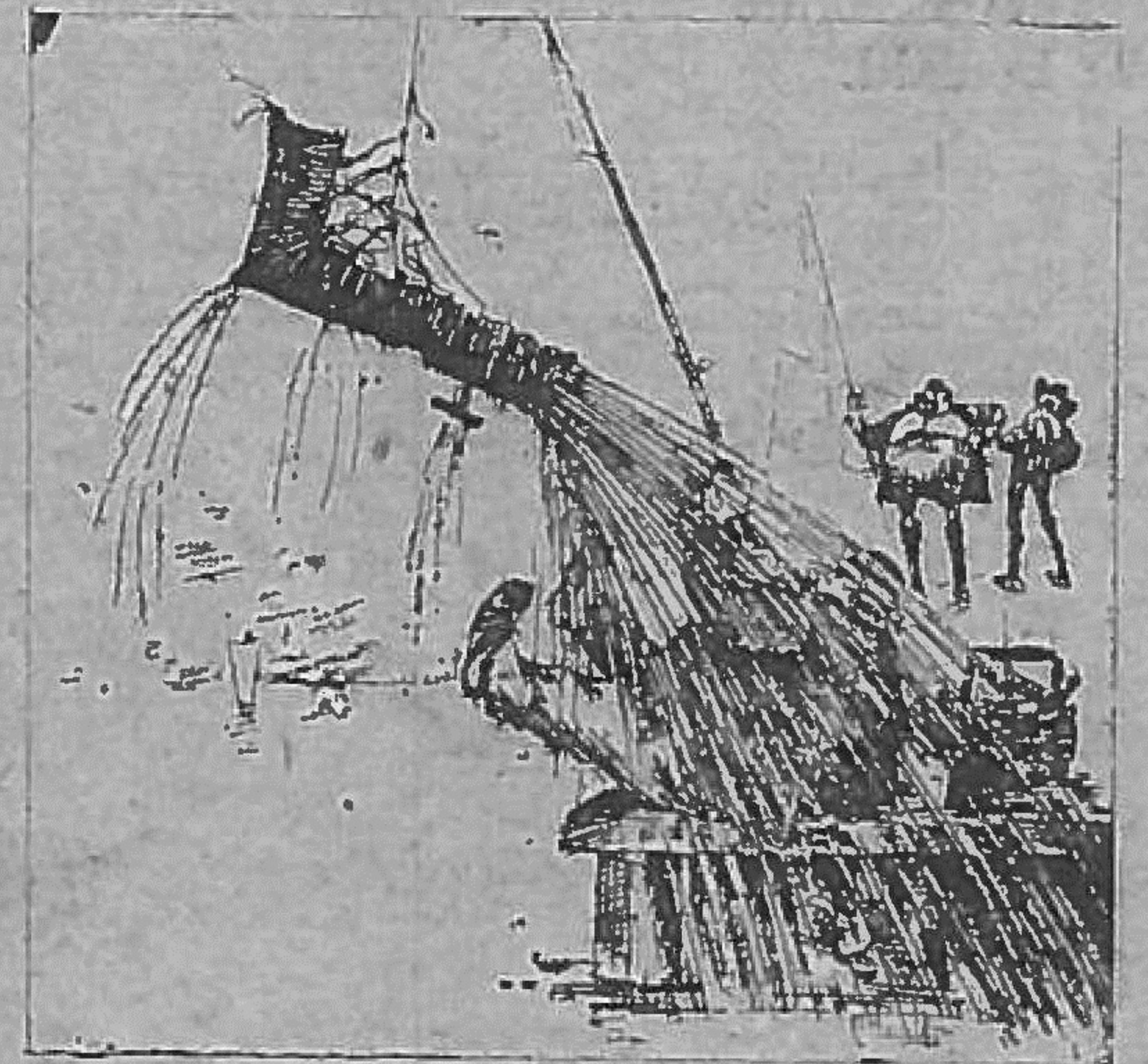
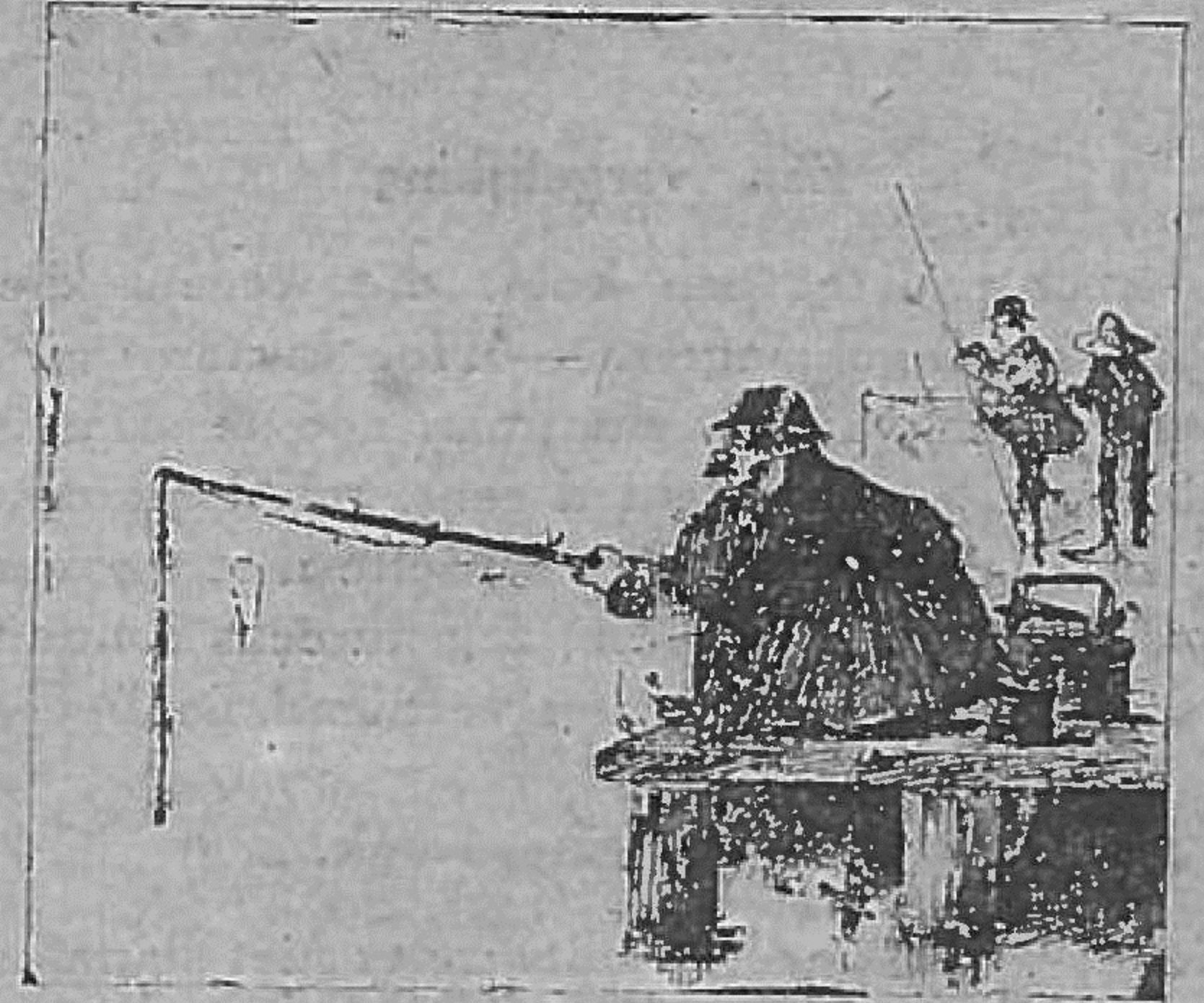
— O, mijnheer de rechter, altijd treiterde hij mij. Was ik blind, dan stál hij het geld uit mijn schoteltje; was ik kreupel, dan pakte hij mijn krukken en liep er mee weg; was ik doof dan schoot hij een zevenknaller aan mijn oor af, om me te laten verschrikken. Ik kon zoo

nooit in mijn rol blijven en mijn eerzaam beroep uit-
oefenen, mijnheer de rechter.

Ongeduldig.

Straatjongen. — Toe, mijnheer, zet nu uw wandeling
toech voort!

Hij had beet en wat hij ving!

Een vergelijking ! ..

Vrederechter (tot een boer, die wegens dierenmis- handeling is aangeklaagd). — Hoe kwaamt gij er toch toe, het varken van uw buurman zoo te slaan ?

Beklaagde. — Verbeeld u eens, mijnheer de rechter, dat gij dat varken waart, en wroette met uw vuile snuit mijn pas bezaaide akker om, zeg nu eens ronduit, zoudt gij dan geen goed pak slaag verdiend hebben ?

.. Een kleine wenk.

Patient. — Ik kan 's nachts maar niet slapen, dokter.

Arts. — Dat zal uw geweten zijn, dat u niet met rust laat, omdat ge mijne rekening van verleden jaar nog niet hebt betaald.

.. Dadelijk Bereid.

Dame. — Ben je daar alweer ! Ik zou elken dag komen.

Bedelaar. — Met alle genoegen, mevrouw.

Van A. HANS verschijnen in deze Kinderbibliotheek :

Drie maanden onder de sneeuw	fr. 0,50
Zwarte Koo.....	»
De Heks uit de Duinen	»
Sint Gregoriusdag op School	»
Aan de Molenbeek.....	»
Een moedige Meisje.....	»
Karel Cogge	»
Het Wonderlijk Gezelschap.....	»
De jonge Vluchteling	»
Het Kermismeisje ...	»
De Mechelsche Toren en Jef Denyn	»
Willem Tell.....	»
Beter een lap dan een scheur.	»
Harten van Goud.....	»
In 't verdronken land van Saeftinge.	»
De Fee van den Kluisberg	»
De Zinneloozen te Gheel.....	»
De Hut op de Heide.	»
De Pastor van te Lande (Hugo Verriest).....	»
De Klok van Stuivekenskerke - Jantje van Sluis en andere.	»

Abonnement : 6,50 frank per drie maanden. Iedere week verschijnt een werkje.

Vraag ook : (voor oudere jongens en meisjes)

Kerlingaland (in prachtband)	fr. 10,00
Groeninghe of de Slag der Gulden Sporen ...	fr. 7,50
De Pastoor van Lapscheure.....	fr. 3,00
Langs Diepe Wegen	fr. 4,00
— — En meer prachtige werken voor de jeugd —	

Vraag Catalogus aan uw boekhandelaar of aan :
B. H. HANS, Huis „Guido Gezelle”, KONTICH.